

*Till överste Brandon
Från Betty Williams*

Kära överste Brandon,

Jag är så hemskt ledsen att skriva till dig så här, och du får förlåta mig för att du inte hört av mig på så länge. Jag förstår mycket väl om du aldrig vill höra av mig igen efter min tystnad, men jag har ingen annan att vända mig till.

Jag skäms så otroligt mycket, och jag skäms över att skriva dessa rader. I Bath senast träffade jag en man, John. Han var vacker, charmig och han älskade mig. Vi delade en liten tid innan han behövde åka. Jag har nu sökt honom överallt och jag finner honom inte. Kan du hjälpa mig? Jag har skrivit, men jag får inga svar på mina brev. Något måste han hänt honom, annars skulle han vara här. Jag fruktar det värsta, jag är så orolig, kan han ha dött i någon duell eller jaktolycka?

Jag förstår också mycket väl om du aldrig mer vill ha med mig att göra när du läser dessa rader, och det gör mig rädd, men jag måste. Jag ska vara modig, för så fort du ser mig kommer du förstå hur det är fatt. Jag är med barn. Dore kära John här skulle detta inte vara några problem. Vi skulle gifta oss och han skulle ta hand om oss. Men jag ska snart föda och behöver hjälp, så även om jag vet att det här brevet måste smärta dig så har jag inget val.

Mannen jag ber dig ödmjukt att leta efter heter John Willoughby av Allenham. Han kommer att gifta sig med mig. Jag befinner mig i den lilla byn Winsley utanför Bath.

I förhoppningen om att även i fortsättningen vara din kära Skyddsling,
Beth.

*To John Willoughby
From Lady Allen*

Willoughby,

Jag har från öveste Brandon fått höra den mest förfärliga historien om att du har varit i Bath och gjort hans skyddsling, den 15-åriga Beth Williams, gravid. Jag trodde först inte att det var möjligt, men har nu fått det slutgiltigt bekräftat av flera källor. Jag är en gudfruktig kvinna. En man som beter sig så kan inte vara min arvinge. Antingen så gifter du med henne omedelbart eller så är du inte längre min arvinge. Du kan då inte förvänta dig något i framtiden och jag vill aldrig se dig på Allenham igen.

Lady Allen

Lill Marianne Dashwood
From John Willoughby

Bästa Fröken Dashwood!

Jag har nyss haft äran att ta emot ert brev. Jag finner det bekymmersamt om det varit något i mitt handlande, eller orsaknad därav, som inte vunnit ert gillande; och fastän jag är helt ovetande om i vilket avseende jag haft oturen att förnärma er, bönfuller jag om förståelse för något som jag kan försäkra er var helt oavsiktligt. Jag kommer alltid att tänka tillbaka på min tidigare bekantskap med er familj med den tacksammaste glädje, och jag tillåter mig att hoppas att den inte ska störas av någon blunder, eller något missförstånd angående mitt handlande. Jag hyser den uppriktigaaste aktning för hela er familj; men om jag haft oturen att väcka en föreställning om något mer än det jag kände, eller ansåg ge uttryck för, ska jag förebrå mig att jag inte visat större återhållsamhet. Att jag omöjligen skulle ha avsett något mer måste ni medge när ni betänker att mina känslor sedan länge varit bundna på annat håll, och det kommer inte dröja länge innan min förlovning med fröken Sophie Grey leder till äktenskap. Jag återlämnar härmed de brev jag har mottagit från er, samt den härlock som ni hade godheten att skänka mig.

Högaktigningsfullt,

John Willoughby.

Lill Edward Ferrars
Fran Lucy Ferrars

Min bästa herre!

Eftersom jag är mycket säker på att jag för länge sedan har förlorat er kärlek, har jag ansett mig fri att skänka min egen åt en annan, och tvivlar inte på att bli lika lycklig med honom som jag förr trodde att jag kunde bli med er; men jag håller mig för god för att skänka min hand åt någon vars hjärta tillhör en annan. Mina uppriktiga lyckönskningar till ert val, och det kommer inte vara mitt fel om vi inte jämt är goda vänner.

I London kom er bror så ofta och plikttroget till mig för att övertala mig om att stå upp förlovningen med er. Det lyckades han fullständigt med och dessutom vann han min kärlek. Eftersom vi inte kunde leva en dag till utan varandra har vi nyss kommit från tillbaka från altaret, och är nu på väg till Plymouth för att besöka min familj; men jag tyckte att jag först skulle besvara er med de här raderna.

Jag ska alltid förbli,

Er uppriktiga, välgångsönskande vän och svägerka,

Lucy Ferrars

Ps. Jag har bränt era brev och ska lämna tillbaka ert porträtt vid tillfälle. Var snällt och bränn mina träkfötter också. Ds.

Lill Elinor Dashwood
Från Lucy Ferrars

Kära Elinor,

Jag ville bara kort fatta pennan för att tacka för din kära vänskap de senaste månaderna. Utan den vet jag inte hur jag skulle kunna klarat mig. Nu har det slutat, så lyckligt det bara kunde, jag är gift och kan nu skriva under mina brev med Lucy Ferrars. Du får gärna skriva till mig, även om du må förlåta mig om jag inte svarar direkt. Vi gifta kvinnor har så mycket att göra,

Jag ska alltid förbli din kära vän,

Lucy Ferrars